ADALBERT GYURIS

STRIGĂT FĂRĂ ECOU

CUPRINS:

Poezia Domnului Adalbert Gyuris - Strigat fără ecou

Clipă

Prin întuneric

Melancolie

Lumea, însă

Ruga

Dorinţa

Destăinuire

Imaginea neamului

Ziua

Ieri

Iubire

Slavă ţie!

Confruntare

Meditaţie pe timp de ploaie Vis

Doar să vrei

Semnal

Marea

Cumpănă

În străini

Între

Speranţă

Împăcare

Spirală

Sculptorul

Eroii

S-ar putea

Binecuvântare

Adevărul

Florile

La armată

Păcatul

Spun

Bucurie

Aspiraţie

Roata

Memoria Eminescu

Asemănare

Taina

Fulg

Balanţa

Grâul

Strigat fără ecou.

Eu vin de departe,

Din ţară Mioriţei şi a Luceafărului, Din patria visată şi a pâinii Şi aş fi dat coroana regilor mei Pentru o limbă a tuturor, Dar am fost omorât Înainte de a mă naşte.

Doar pământul obosit de milenii Se-nvârteşte la fel.

Şi unde o statuie Înfăţişează trupul meu Izvorât din doine şi balade Cineva întreabă:

Unde sunt acele timpuri?

Clipă.

Înainte de-a ne naşte Învăţăm să suferim.

Să cântăm şi să visăm, Neştiind ce ne va paşte.

Noi venind din depărtare Doar oprindu-ne puţin, Ca să punem doar o piatră Şi sburam spre altă zare.

Şi când vine socoteala Unii dau din colţ în colţ Cum să păcălească soarta, Chiar de au ceva cu boala.

Şi tot vin şi se tot duc Doar puţini rămân aicea Ce nu-mbatranesc deloc.

Eu, încotro am s-o apuc?

Prin întuneric

Dumnezeu e

Dincolo de nori,

E dincolo de ani,

Mai presus de toţi,

Mai aproape de noi

Şi totuşi

Cat de mulţi

Rătăciţi sunt

Care-l caută mereu.

Melancolie

Singur pe culme,

Între cer şi pământ, Sta bradul

Înconjurat de zăpadă,

Un clopot suna-n amurg, Vesteşte coborârea serii Sau poate plânge

Cu glas de metal

Ziua ce trece

Dincolo de culmea

Muntelui!

Lumea, însă.

Ce este mai trist decât Moartea?

Poate doar singurătatea.

Întrebările rămân cântece Şi cântecele răspunsuri.

Totul se transformă în istorie.

Strofe întregi de bombe Şi calculatoare electronice Au trezit generaţii,

Lumea, însă, rămâne surdă La mitralierele care ţăcăne.

Ruga

Aş vrea să fiu

Lumina

Din lumină,

Ca să luminez

Ochii copiilor

Copiilor mei,

Dincolo de

Vise,

Unde nu este

Întuneric

Nicicând.

Dorinţa

Dacă aş avea

Doar ce mi se cuvine Să gândesc, să trăiesc Şi să rămân

Ceea ce sunt

Aş fi mulţumit.

Tu, Doamne, să stai

Să priveşti

Cum eu te rog

Să nu greşesc

Ca să ajung

Mai aproape de

Ţine.

Destăinuire

Omul aşteaptă să apar Să-mi aşez mâinile pe clapele Aparatelor electronice, Nu ştie că eu

M-am născut

Şi-am trăit lângă

Doine.

Că urăsc întunericul

Şi aparatele cu clape, Că nu-mi plac

Ciupercile

Ridicate spre stele

Şi nici jucăriile soldaţilor.

Imaginea neamului

Ce este adevărat

Nu poţi să-ţi imaginezi altfel, Floarea respira în anotimpuri Albinele umilesc trudă, Minciună, neputinţă,

Pământul valsează agale.

În vorbele rostite de mine Se aude glasul străbunilor mei, Prin mine ajung

Fulgerând negura vremurilor.

Copilul vesteşte

Viitorul meu

Şi-al erelor cosmice.

Ziua

Această zi nu seamănă cu celelalte Nu seamănă nici cu cea de peste ani, Nici cu cea de peste munţi.

Rămâne mereu aşa cum a fost.

Istoria începe cu ea, Nu apune niciodată,

Rămâne mereu aşa cum a fost În haine de luptă.

Aducând pentru noi toţi Libertatea şi speranţă Pe care noi am visat-o De când a fost

Prima Zi.

Ieri

Trecut-am prin dureri.

Când Soarele mi-a zâmbit Şi astăzi mai simt

Sudoarea tatălui meu

Cântând la vioară

În zi de sărbătoare.

Norii purtaţi de vânt Mi-au furat copilăria, Eu plecând spre viitor Cu sufletul gol.

Astăzi gârbovit de ani Încă nu ştiu să zâmbesc În acest zbor.

Iubire

Am tras

Toate zăvoarele inimii Spre a nu mai intra Nimeni în ea,

Dar razele

Iubirii

Au fulgerat-o

Nu, ai răspuns

La întrebarea mea

Dar bujorii

Care ţi-au colorat

Obrajii,

Mi-au şoptit,

Că mă iubeşti.

Slavă ţie!

Ne-ai făcut după

Chipul şi asemănarea Ta.

Încurcaţi într-o lume Confuză şi agitată,

Găsind la răspunsuri

Noi întrebări,

Unii se lauda

Afundându-se în noroi Alţii tac şi muncesc Ridicându-se peste toţi Şi puţini înţeleg

Cat sunt de neînţeleşi În această lume

Ce trece mereu.

Confruntare

Tu eşti tare

Eu sunt slab,

Nu ţi-e ruşine

Cum te lauzi

Şi cât de laş eşti.

Fiind bogat

Şi totuşi ce sărac

Eu am răbdare

Şi mă rog

Să fiu curat

În faţa Ta!

Meditaţie pe timp de ploaie

Plouă peste oraşul meu Că într-o pădure deasă, Casele îşi ţin pelerinele, Iar pomii-s cu pletele în vânt.

În casă, lemnele canta-n soba, Pisica toarce-o poveste Şi totul te îndeamnă La ţuica fiartă

Pe vatră strămoşească.

Din gânduri se nasc chipuri, Din chipuri vii speranţe.

Afară plouă, în casa e cald Şi clipă nu se opreşte nicicând.

Întunericul bate la uşă, Oare ce-aduce ziua de mâine?

Vis

Negura şi incertitudine Întrebări şi puţine raspusuri, Timpul ne poartă

Pe alte meleaguri.

Ce-a fost ieri

Nu mai este azi.

Ce este acum,

Parcă a mai fost.

Totul e vis şi real,

Viaţa este veşnică

Şi pentru că sunt ceea ce sunt Este că am fost

Pedepsit sau binecuvântat.

Timpul zboară în spirală Şi ne poartă mereu.

Oare unde, până când?

Doar să vrei

Doreşti lumina?

Învaţă şi aşteaptă.

Îndrăgeşti dreptatea?

Nu încalcă legea.

Te pasionează omul?

Iubeşte-ţi aproapele.

Să ştii să alegi

Binele de rău

Doar să vrei

Pe bunul Dumnezeu

Îl găseşti oricând

La bucurie şi la necaz Fiind treaz sau în vis Oriunde ai pleca,

Numai să vrei, să

Iubeşti.

Semnal

Totul ar putea fi un vis De multe ori nu suntem Ceea ce am vrea să fim Buni, frumoşi, înalţi şi deştepţi.

Stau şi mă privesc în oglindă Şi nu sunt cel pe care îl văd.

Am în mine o mulţime de oameni Cu idei, pasiuni şi feti-frumosi, Mintea mi-e plină cu tot ce nu vrei Doar de moarte mi-e frică Şi la asta mă gândesc mai puţin.

Cutreier, mă lupt, mă sufoc Şi zilele trec ca şi când n-ar fi.

Clopotele din vine vestesc Schimbarea din sufletul meu.

Chiar dacă sunt mare sau mic La pol, pe ape sau aievea Viaţa se stinge mereu.

Marea

N-aş putea să spun de ce Iubesc aşa de mult Marea Poate pentru că

Are culoarea ochilor tăi.

E tare bine

Să te simţi în faţa ei Curat la trup şi suflet Şi să nu te temi

De puterea ei.

Când totul e perfect

Sau tinde spre puritate, Atunci poţi spune:

Sunt fericit.

N-am să uit clipă

Când am văzut

Prima oară Marea,

Am îmbrăţişat-o

Şi am sărutat-o

Cu buzele tremurânde, Dăruisem mării, sărutul meu, Era atât de minunat

Încât aveam ciudata impresie Că sunt un alt om,

În altă lume,

O lume neştiută de mine Până atunci,

Dar zilele treceau

Şi-a venit clipa despărţirii, Marea era furioasă,

Eu eram trist şi singur.

Doar seara, ultima seară, Am mulţumit pe rând Timpului, Soarelui, Vântului Şi mai ales ei, mării.

În seara aceea

Am privit

Mult timp spre cer, Plouă cu stele de dor

Pe sufletul meu tânăr Şi îndurerat.

Cumpănă

Între cer şi pământ, Între zi şi noapte, Între taină şi mărturisire Eu stau şi cuget

Apoi ezit şi pricep, Susţin şi dezmint,

Doresc, nu accept,

Îmi închipui şi trăiesc Mă rog şi iubesc

Şi ce-mi mai rămâne?

Doar să aştept

Trecerea timpului.

În străini

— Hei! Ne strigă gazda.

Noi din pat sărim,

La mâncare ne cheamă, Spre lucru

În grabă să plecăm

Abia

Acum, cocoşul

Îşi

Cântă prima cântare.

Când

Soarele

Ne salută

Noi

Suntem obosiţi.

Lucrăm

Şi tot lucrăm:

La

Început tarlale.

Apoi

Chiar şi sate.

Hambarele-s pline

Nu-l timp nici de-o ţigară.

Întunericul ne prinde pe câmp.

La ceas privesc mereu.

Sfârşitul zilei e departe Şi mai ales casa

Cu cei dragi!

Între

Frumosul poate fi urât.

Urâtul poate fi frumos.

Doar să ştiu

Cum să privesc

Şi să înţeleg

Unde este plăcutul

Şi când simt durerea Şi atunci prefer

Să fiu nemulţumit.

Decât un vierme fericit Cu burta plină

Şi cu mintea goală.

Mai bine un prost

Făcut de alţii

Dar cu mintea plină

De gânduri curate.

Speranţă

Eu lucrez, alerg,

Uneori spun ce gândesc, Dar asta nu înseamnă Că sunt liber.

Vreau să zbor

Cu aripi de porumbel, Să iubesc şi să visez Să nu văd cu ochii

Altuia,

Să nu gândesc

Cu mintea altuia

Şi să spun lucruri

Auzite.

Să ştiu să aleg

Între bine şi rău

Ce este înălţător

Voi putea?

Împăcare

Mă voi ruga,

Mă voi ruga

Coborând în mine

În încăperile

Cele mai adânci

Ale sufletului meu

Acolo unde-l pace,

Acolo unde nu-l

Întuneric şi invidie, Laudă şi minciună

Nu sunt spini

Nu sunt duşmani.

Mă voi ruga

Cat de mult

Te voi iubi

Mereu.

Spirală

Tu soarta mea

Cine te-a gândit?

Mi se-ntâmplă acum

Ce am visat

Mai ieri,

Dar oare eu

Puteam să intervin,

Să schimb necazurile

Şi împlinirile mele,

Când după noapte

Vine-o nouă zi?

Sculptorul

Privesc la lemn,

În urmă cu ani

Era un pom.

Îi ascult viaţa

Şi-ncep să lucrez

Cu daltă şi ciocanul, Lovindu-l mă rănesc

Curgându-l lacrimi de sânge.

Îi fac o mână,

Îmi face semn,

Apoi îi fac picioarele Învaţă să meargă.

Îi apare corpul,

Ochii şi gura.

O şlefui, o streg,

O ung îmbrăcând-o.

E o domnişoară

Ce va rămâne mereu aşa, O sărut şi pleacă

Şi timpul zboară.

Despărţindu-ne, însă

Rămânând mereu

Împreună.

Eroii

Sunt mulţi slăviţi

Cat sunt în viaţă

Ca apoi pe ei

Să-l huiduim

Şi să-l uităm.

Sunt mulţi cântaţi

În ode, când moartea

I-a furat de mult,

Sunt şi mai mulţi

Însă de ei

Nu-şi mai aduce aminte Nimeni

Şi ei tot vin

Şi se duc mereu.

S-ar putea.

S-ar putea ca adevărul Să nu fie adevăr,

S-ar putea ca mulţi

Dintre cei ce vorbesc Să nu ştie

Ce spun

S-ar putea ca mulţi

Din cei ce stau pe scaun Să stea pe al altora.

S-ar putea ca gura

Să rostească

Ce sufletul din inima Nu crede.

S-ar putea ca preţul pâinii Să fie doar pe jumătate Din sudoarea pentru ea.

S-ar putea.

Binecuvântare

Să ai zborul „Păsării Maiastre”

Şi să fii „Cuminţenia pământului” „Nou-născutul”, „Negresă blondă”

Şi „Regele regilor”

Privesc spre „Adam şi Eva”.

Pe „Coloana fără sfârşit” Canta „Cocoşul”.

La „Masa tăcerii” „Domnişoara Pogany”

Împreună cu „Muza adormită” Spun o „Rugăciune”

. În paradisul său

Dumnezeu zâmbeşte

Privind opera artistului Şi trimite

Din când în când

Pe pământ un.

Brâncuşi.

Adevărul

Care este calea?

Doar eu pot s-o aflu Mergând pe drumul

Strămoşilor mei

Sau să-mi folosesc

Mintea să judec

Şi să am

Încredere în mine

Şi în Dumnezeu

Ca să fie alături

Doar să vreau

Şi să ştiu să aleg Între bine şi rău.

Florile

De multe ori merg

Lăsând în urma mea

Un covor nesfârşit de flori, Ce-mi luminează sufletul, Dar tot de atâtea ori Mă întristez amarnic

La gândul că sunt mulţi Ce strivesc darul divin Sudoarea şi bunul simţ.

Cei care nu iubesc florile Sunt toţi acei

Ce nu iubesc

Nici OAMENII.

La armată

Sună goarna!

Tresărim şi aşteptăm

Se aud comenzi scurte: Drepţi! Afară! La arme!

În fugă ne-aranjam

Pe platou ne-aliniem.

Ofiţerul se plimba nervos Nu înţelege

Ca noi suntem roboţi Plecăm la împuşcat

Cai morţi.

Uneori cu cântec,

Alteori în marş

Şi ziua se termină greu.

Totul e o joacă

De oameni nebuni.

Maine o luăm

Iarăşi din loc

Şi iarăşi.

Va veni şi ziua

Când vom fi

Doar noi înşine

OAMENI.

Păcatul

Tot din mine

Vine de la Dumnezeu,

Dar tot din mine

Răbufnesc de multe ori Greşeli şi multe rele.

Sunt egoist

Şi nu înţeleg

Ce e bine şi ce nu Şi nu gândesc

Când să fiu

Doar eu,

Ca să mă opresc

În faţa Ta

Mereu.

Spun

Spun despre ură şi dragoste, Spun despre munca şi necinste, Despre tot ce se poate spune Şi despre tot ce încă nu se Poate spune.

Spun în această încurcată Şi tristă lume,

Cu baiere şi porţi încuiate Şi aş mai spune,

Dar de unde putere?

Când lupt mereu împotriva celor Ce şi-au cumpărat un nume.

Bucurie

Mă chinuie mereu aceeaşi Întrebare.

Aşa cum şi pe alţii Poate la fel.

De când iubesc

Aceasta glie?

De când sunt om,

Biruind putere din ape

Şi din munţi.

Aici trecutul

Se cheamă

Viitor.

Aspiraţie

Stau şi mă gândesc

Ce-l fericirea?

Când meditez şi cuget, Când mă ambiţionez

Să am mai mult,

Sau să mănânc mai bine, Ori să-mi petrec

Timpul cu cei dragi?

Cunoscându-mă pe mine

Ajung mai aproape

De adevăr

Chiar dacă

De multe ori

Fericirea e departe.

Roata

Astăzi va fi ieri,

Maine va fi azi,

Viitorul devine trecut, Pe aripi de vânt

Urmele dispar.

Eu îmi serbez

Ziua de naştere

În fiecare an,

Dar doar la Crăciun,

În fiecare an,

Se naşte Isus.

Tu Doamne

Să ne ierţi

Că înţelegem greu

Să gândim curat

Şi să iubim mereu.

Memoria Eminescu

Mai puternică decât noi e moartea Mai puternică decât ea eşti TU; Ce-ar mai putea să spună Acum, cuvintele-mi sărmane?

Când iubirea noastră faţă de tine Datează de-o viaţă

Care ne este dată.

Tu vei rămâne aşa cum ai fost, Strălucitor printre stele.

Asemănare

Neştiută de nimeni

Tu suferi

Şi iubeşti Lună

Şi ai acelaşi obraz Palid ca mine

Că frunzele ce

În vântul toamnei

Cad una câte una.

Taina

Ce taina ascunde Lună?

Nimeni nu ştie!

Ce taina ascund

Privirile ochilor mei?

Nimeni nu ştie!

Atunci, Tu,

De ce tremuri

Când te privesc?

Fulg

Nimic, apoi fel de fel: Bucurii şi mai ales necazuri, Griji, şcoală, vise,

Lumina, întuneric, amintiri.

Dragostea nu aşteaptă.

Asta e tot.

Viaţa noastră.

Ca un fulg.

Balanţa

Când spun

Ce gândesc

Uneori cei din jur

Se supără.

Să tac

Şi să ascult,

Că ei să se bucure?

Grâul

Îl mângâie vântul şi ploaia, Creşte ca bradul

Spre Soare.

Cu Soarele şi pământul e neam, Unii îl taie cu coasă Iar alţii cu tunul

Mai sunt şi cei care îl uita aşa Ridicat spre stele.

SFÂRŞIT